

og vi stiller, altsaa disse Forslag med den Motivering, der gives i Betænkningen.

Jeg har endnu en Bemærkning at gøre med Hensyn til det Forslag, der stilles af Ministeren til § 4, at der i det første Finansaar kun skal anvendes 2 Mill. Kr. til Anskaffelse af Krigsmateriel, i det næste Aar 4 Mill. Kr. og derefter 3 Mill. Kr. aarlig. Venstres Ordfører sagde, at det var ikke et Spareforslag, det gik ikke ind iblandt Spareforslagene, og deri har han fuldkommen Ret. At udskyde en Bevilling eller en Udgift fra det ene Aar til det andet kan man ikke kalde Sparsommelighed. En Udskydelse overlader blot til Efterfølgeren at tage Besværet, fordi man maaske ikke mener selv at skulle have med Sagen at gøre til næste Aar. Men jeg tror, det var uklogt af Venstres Ordfører at sige, at det ikke er et Spareforslag, for hvis det ærede Medlem vilde se paa de Spareforslag, som Ministeren har stillet til Finanslovens tredje Behandling, vil han se, at en stor Del af dem gaar ud paa akkurat det samme: man søger at spare et Aar, imod at der næste Aar skal bruges saa meget mere. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at dette ikke er et Spareforslag; det er, som et konservativt Medlem udtrykte sig, det, man kalder Humbug, hvis det stilles i Forbindelse med at spare. F. Eks. kommer Regeringen og siger, at der er en hel Del Reparationer af Bygninger, der kan udskydes; det bliver ganske vist dobbelt saa dyrt næste Aar, men da man nu skal se for enhver Pris at skaffe Balance paa Finanslovsforslaget for indeværende Aar, udskyder man til næste Aar alt det, det er muligt at udskyde, idet man siger: Vi lader dem, der kommer næste Aar, have Besværet med at skaffe Balance til den Tid, nu udskyder vi i Aar, hvad vi kan, og vi læsser en hel Del deraf over paa næste Aar. Det er typisk, at man vil nøjes med 2 Mill. Kr. i Aar til Ammunition, men til næste Aar vil man have 4 Mill. Kr. og derefter 3 Mill. Kr. i de følgende Aar. Derved kendetegnes Maaden, hvorpaa Regeringen i Aar vil skaffe Balance paa Finansloven, og det er i Virkeligheden som Helhed taget ogsaa det, der kendetegner de Ændringsforslag, der er stillet til tredje Behandling af Finanslovsforslaget.

Men naar man nu ikke fra Venstres Side vilde gaa ind paa at tage en Folkeafstemning om Militærlovene eller tage et Folketingsvalg, saa forekommer det mig, at man i det mindste burde nøjes med at sige, at der bevilges foreløbig for indeværende Finansaar 2 Mill. Kr. til Krigsmateriel, og derefter opføres paa Finansloven de

nødvendige Beløb for de følgende Aar. Det vil være umuligt for nogen at begrunde, hvorfor det skal vedtages nu, hvis det ikke er, fordi man frygter, at der skal komme et Folketing, der ikke vil bevilge det fornødne Materiel. Naar vi nu har vedtaget en Lov herom, skal Landstinget nok med sin Rest af privilegeret Valgret sørge for, at denne Lov ikke bliver ændret. Dette er en fuldkommen Utilbørlighed, og det er i et og alt Højres gamle Politik, som Venstre bekæmpede; det er den, som Venstre nu her knæsetter; man regerer *med* Landstinget *imod* Folketinget. Jeg vil imidlertid spørge den højtærede Forsvarsminister, om han, hvis der ved næste Valg skulde blive Flertal imod denne Bevilling, da vil gøre sin Indflydelse gældende, for at Landstinget ikke skal hindre, at vi stryger denne Bevilling. Det der her skal gøres, er fuldkommen urimeligt og stridende mod, hvad man gør i alle andre Ministerier og paa alle andre Omraader. I alle andre Ministerier siger man: Saa meget bevilges for indeværende Finansaar, Resten kan bevilges paa de aarlige Finanslove. Det vil være umuligt for den højtærede Forsvarsminister at paavise, hvorfor det her er nødvendigt at binde Rigsdagen i 10 Aar, uanset hvad Vælgerne mener. Men man har vel været nødt til det, thi lige for lige, naar Venskab skal holdes, og naar Venstre nu har holdt Forslaget tilbage 4½ Maaned for at have Hold paa de Konservative, for at de skulde makke ret — hvis de ikke gjorde det, fik de nemlig ikke Forslaget —, maa de naturligvis til Gengæld byde dem noget, og derfor skal Landstinget have Lov at raade for, hvorledes Militærordningen skal være i de næste 10 Aar, uanset hvad Folketinget maatte mene.

Jeg anbefaler, at man stemmer imod de af Ministeren stillede og af Flertallet tiltraadte Ændringsforslag og stemmer for de af Mindretallet stillede Ændringsforslag, der intet foregriber med Hensyn til de kommende Aar og kun tager Sigte paa Øjeblikket.

P. Munch: Det Udvalg, der har haft denne Sag til Behandling, kan jo ikke rose sig af at have tilvejebragt Enighed. Dog er der et Par Punkter, hvor der er opnaaet Enighed, og det ene af disse lægger jeg for min Del adskillig Vægt paa, nemlig dette, at Livgarden ikke kommer ud i Kastellet. Enigheden derom opnaaedes jo paa en let og bekvem Maade ved, at Udvalget besøgte Kastellet, og ved, at det lykkedes at overbevise i hvert Fald det betydelige Tal af Udvalgets Medlemmer, der tidligere havde